

Arrest

nr. 80 318 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 26 juni 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende twee dagen later een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 oktober 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster diende op 6 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 12 oktober 2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat de persoon die verklaart te heten W.N.R.
geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn: Kenya
die een asielaanvraag heeft ingediend op 06/10/2011*

Overwegende dat de betrokkene op 28 juni 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 5 juli 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 15 oktober 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 6 oktober 2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij ze verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart, een geboorteakte van haar dochter in Kenya, foto's van haar dochter in Kenya en een attest dat ze besneden is naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een tracing van het Rode Kruis naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze enkel is wat ze is, het Rode Kruis dat probeert betrokkene en dochter met elkaar in contact te brengen. Overwegende dat de betrokkene een brief van een vriendin naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een vriendin van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een volledig handgeschreven document betreft, dat het dan ook eender waar, eender wanneer door eender wie geschreven kan zijn, Overwegende dat de betrokkene een bewijs van verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze motieven reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat hieraan geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze zwanger is waarbij opgemerkt moet worden dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij formuleert haar grieven als volgt:

“(…)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan, zodat de verwerende partij onterecht heeft beslist tot niet in overwegingname van de tweede asielaanvraag van verzoekende partij.

De motivering is niet afdoende, daar verzoekster haar 2 asielaanvraag degelijk heeft gebaseerd op nieuwe gegevens die zij niet eerder naar voren had kunnen brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen stellen.

Verwerende partij gaat immers voorbij aan het feit dat verzoekster nieuwe documenten heeft bijgebracht waarvan één de originele enveloppe is waarmee verzoekster de documenten heeft ontvangen.

Uit deze enveloppe blijkt duidelijk dat verzoekster deze heeft ontvangen na het afsluiten de eerste asielaanvraag.

Verzoekende partij benadrukt dat zij deze documenten ontvangen heeft door de hulp van de dienst tracing van het Rode Kruis die haar in contact hebben gebracht met de vriendin bij wie haar dochter verblijft. De verwerende partij houdt dus geen rekening met de foto van haar dochter, haar identiteitskaart en de geboorteakte om reden dat deze tijdens de eerste asielaanvraag konden worden neergelegd. Zoals hierboven uiteengezet, betreft het evenwel nieuwe gegevens die ten tijde van de eerste asielaanvraag niet in het bezit waren van verzoekster en die zij slechts heeft kunnen verkrijgen via de hulp van de dienst tracing van het Rode Kruis. Verzoekster verwijst hieromtrent naar arrest nr. 16.871 van 2.10.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in deze zin oordeelde:

“Hoewel het vonnis dateert van 26 februari 2006 en de vorige asielprocedure werd afgesloten op 21 april 2008, blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte stukken dat hij dit vonnis slechts ontvangen heeft na het afsluiten van zijn tweede asielaanvraag. De materiële motiveringsplicht is geschonden.

** Bovendien haalt verzoekende partij aan dat zij vreest dat haar dochter ook zal besneden worden, zoals bij haar het geval is geweest.*

Deze reden werd in de beslissing van CGVS van 15.10.2010 in het kader van de eerste asielaanvraag niet afgewezen.

Verzoekende partij stelt bijgevolg vast dat de motivering van verwerende partij gebrekkig is in die zin dat niet alle motieven werden naar voren gebracht in de eerste asielprocedure.

Er is een terechte vrees in hoofde van verzoekende partij dat haar dochter ook besneden zal worden.

Hieromtrent verwijst verzoekende partij naar de volgende internetsite [http: cas1. elis. ugent. be/ avrug /vrouwel2.htm](http://cas1.elis.ugent.be/avrug/vrouwel2.htm) waar het volgende kan worden gelezen: (…)

Verzoekende partij verwijst tevens naar volgende internetsite [http: //rvz.net/ uploads/ docs/ Vrouwelijke_genitale_verminking_nader_bekeken.pdf](http://rvz.net/uploads/docs/Vrouwelijke_genitale_verminking_nader_bekeken.pdf):

(…)

De kans op besnijdenis is dus reëel.

Verzoekende partij benadrukt bovendien dat zij een alleenstaande vrouw zal zijn met 2 kinderen (zij is nu immers zwanger) zonder enig sociaal netwerk.

Dit aspect werd eveneens niet behandeld in de eerste asielaanvraag.

Verzoekende partij is daarnaast van mening dat de verwerende partij een stap te ver gaat door te stellen dat de brief van de vriendin is wat het is.

Dit schrijven is minstens een begin van bewijs dat verder onderzocht dient te worden en bijgevolg diende het dossier te worden doorverwezen naar het CGVS.

Verzoekende partij heeft immers enkel door de dienst tracing van het Rode Kruis haar vriendin en dochter kunnen contacteren.

Verzoekende partij legt hiervan het bewijs voor alsmede van de enveloppe.

Er is geen enkele reden aanwezig om te oordelen dat deze niet in de enveloppe zaten.

Wanneer die redenering wordt gevolgd, krijgt verwerende partij vrijspel om elk nieuw document in eender elke zaak te weren en hiermee geen rekening te houden in het kader van een volgende asielaanvraag.

Verwerende partij stelt tevens dat verzoekster niet teruggekeerd is naar haar land van herkomst. Dit gegeven is des te meer een indicatie dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst gezien er ginder een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde aanwezig is.

*

Bovendien blijkt uit het voorleggen van deze nieuwe gegevens juist dat verzoekster alles heeft gedaan en in het werk heeft gesteld om de noodzakelijke documenten te bemachtigen.

In elk geval heeft de voorgaande beslissing in de asielaanvraag van verzoekster geen rekening kunnen houden met deze nieuwe gegevens.

Deze documenten waarvan de echtheid niet wordt betwist, vormen minstens een begin van bewijs en dienen dan ook verder ten gronde te worden onderzocht.

Dat het eerste middel bijgevolg gegrond is.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar de verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd bij haar tweede asielaanvraag. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze

nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "*nieuwe gegevens*" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.4. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor op 12 oktober 2011 naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag volgende documenten heeft neergelegd:

- een identiteitskaart (zonder geldigheidsdatum) afgegeven op 8 juli 2003 te Kiambaa;
- de geboorteakte van haar dochter afgegeven op 3 augustus 2011 te Kiambu;
- een antwoord van 11 maart 2011 van een vriendin, T. N. genaamd, op een brief die via de Dienst Tracing van het Rode Kruis werd verzonden, met een begeleidend schrijven van de laatstgenoemde dienst;
- drie kleurenfoto's die volgens verzoekster haar dochter (en twee andere personen) afbeelden;
- een medisch attest waarin wordt verklaard dat verzoekster besneden is.

Verzoekster merkt met betrekking tot het attest ook op dat ze niet wil dat haar dochter ook besneden wordt en dat ze daarom graag zou hebben dat zij naar België komt. Verder verklaart ze niet te kunnen teruggaan omdat haar oom haar en haar dochter zal offeren. Daarnaast stelt ze dat haar gemeenschap ook kwaad is omdat zij een kind heeft van haar oom. Ze wijst er voorts op dat haar gezinssituatie gewijzigd is nu zij in verwachting is. Ze licht toe zes maanden zwanger te zijn en niet meer samen te zijn met de vader van het (te verwachten) kind, een Afghaan die zij ontmoette in het centrum in Jodoigne en die nadien zou zijn overgeplaatst naar het Klein Kasteeltje.

3.6. In de bestreden beslissing wordt onder andere met betrekking tot de neergelegde identiteitskaart, geboorteakte van haar dochter, foto's waarop haar dochter in Kenia staat afgebeeld en het attest dat zij besneden is, gesteld dat verzoekster deze stukken reeds in het kader van de behandeling van haar

vorige asielaanvraag naar voren had kunnen brengen. Met betrekking tot het bewijs van verzending wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verstuurd”*.

3.7. Verzoekster benadrukt in haar middel dat zij de door haar aangebrachte nieuwe gegevens, waaronder dus voornoemde documenten, niet eerder naar voren had kunnen brengen. Volgens verzoekster blijkt dit duidelijk uit de enveloppe en *“is”* er *“geen enkele reden aanwezig om te oordelen dat”* de documenten *“niet in de enveloppe zaten”* (Verzoekschrift, p. 4 en 6). Verzoekster wijst er ook op dat het zonder de hulp van de dienst Tracing van het Rode Kruis niet mogelijk ware/zou zijn geweest om die nieuwe stukken, die, zo benadrukt ze, *“ten tijde van de eerste asielaanvraag niet in”* haar *“bezit waren”*, te verkrijgen (*Ibid.*, p. 4). De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing niet geoordeeld werd over de inhoud van een eventuele enveloppe en dat het administratief dossier geen enveloppe bevat noch een aanwijzing dat verzoekster een enveloppe zou hebben bijgebracht. Los van de vraag of verzoekster aan de hand van een enveloppe in staat zou zijn om te bewijzen welke documenten hiermee effectief zouden zijn verzonden, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde dat zij de neergelegde identiteitskaart, geboorteakte van haar dochter, foto's van haar dochter en het attest dat zij besneden is, niet naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Met haar algemene bewering dat die documenten nog niet in haar bezit waren tijdens haar eerste asielaanvraag, maakt verzoekster niet in het minst concreet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij deze had kunnen aanbrengen zoals artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft. Het feit dat verzoekster blijkens het administratief dossier pas bij het op 30 maart 2011 aan haar gerichte schrijven van de dienst Tracing van het Rode Kruis in het bezit kwam van de bij de brief van haar vriendin T. N. gevoegde foto's van haar dochter, toont in geen geval aan dat zij deze en de andere voornoemde documenten niet eerder in het kader van de behandeling van haar vorige asielaanvraag naar voren had kunnen brengen. Betreffende verzoeksters verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 oktober 2008 wenst de Raad op te merken dat jurisdictionele beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en stelt hij vast dat verzoekster niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in voorliggende zaak. De gemachtigde van de staatssecretaris is, gelet op het voorgaande, allerm minst onredelijk te werk gegaan door te besluiten dat voornoemde stukken die verzoekster neerlegde niet als *“nieuwe gegevens”* kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.8. Met betrekking tot de vrees die verzoekster uitte dat haar dochter ook zal besneden worden, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van haar verzoekschrift, waarin wordt gesteld dat *“deze reden (...) in de beslissing van CGVS van 15.10.2010 in het kader van de eerste asielaanvraag niet (werd) afgewezen”* (Verzoekschrift, p. 5), blijkt dat zij dit gegeven reeds eerder aanhaalde, waardoor het geenszins onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* te stellen dat verzoekster *“opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten”* en *“deze motieven reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag”* en dat *“hieraan geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties”*. Verzoekster toont niet aan dat de bijkomende informatie, die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 4 en 5), aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werd voorgelegd. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Aangezien die informatie niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris werd overgemaakt ter gelegenheid van het indienen van verzoeksters tweede asielaanvraag, kon hij hiermee ook geen rekening houden en kan hem op dit punt hoe dan ook geen onzorgvuldigheid worden verweten.

3.9. Verzoekster lijkt verder voor te houden dat, doordat bij haar eerste asielaanvraag haar situatie, met name het feit *“zij een alleenstaande vrouw zal zijn met 2 kinderen (zij is nu immers zwanger) zonder enig sociaal netwerk”*, niet aan bod is gekomen, impliceert dat dit als een nieuw gegeven dient te worden beschouwd. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat het begrip *“nieuw gegeven”* niet omvat dat elk element dat nog niet aan de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd voorgelegd, automatisch aan deze definitie voldoet. Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Er dient tevens gewezen te worden op het feit dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit

dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Een zwangerschap behoort, zoals de gemachtigde van de staatssecretaris terecht en pertinent opmerkte, tot de privésfeer van verzoekster en het is dan ook allerm minst onredelijk te oordelen dat dit niet als een nieuw gegeven kan worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Op grond van de loutere vermelding van haar situatie als alleenstaande vrouw zonder sociaal netwerk kan niet worden besloten dat dit element ernstige aanwijzingen bevat zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Terloops merkt de Raad op dat met verzoeksters huidige zwangerschap onmogelijk rekening kon worden gehouden, aangezien zij blijkens haar verklaringen afgelegd op het gehoor van 12 oktober 2011 naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag, pas nadien, meer bepaald vanaf de periode april 2011, in verwachting zou zijn.

3.10. Gelet op wat hierboven werd gesteld in verband met de *prima facie*-beoordeling van de bewijskracht van de aangebrachte elementen door de gemachtigde van de staatsecretaris, kan verzoeksters algemene stelling dat de neergelegde brief van haar vriendin T. N. minstens een bewijs is dat verder onderzocht dient te worden en bijgevolg het dossier diende doorverwezen te worden naar het Commissariaat-generaal, niet worden bijgetreden. Het is geenszins kennelijk onredelijk en de gemachtigde van de staatssecretaris blijft binnen zijn bevoegdheid door te stellen dat het stuk “*geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een volledig handgeschreven document betreft, dat het dan ook eender waar, eender wanneer door eender wie geschreven kan zijn*”.

3.11. Uit het voorgaande volgt dat verzoekster niet aantoont dat zij “*nieuwe gegevens*” heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht overwogen dat “*betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980*”. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Zij adstrueert haar grieven als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

Verwerende partij heeft in casu het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel geschonden. Het CGVS diende immers de nieuwe gegevens en documenten die door verzoekende partij zijn neergelegd in het kader van zijn 2de asielaanvraag en waarvan de echtheid niet wordt betwist, te onderzoeken en te analyseren. Deze vormen immers minstens een begin van bewijs. De verwerende partij diende er dan ook voor te zorgen dat deze zaak en deze nieuwe gegevens terecht kwamen bij het CGVS, wat zij heeft nagelaten te doen. Dat het tweede middel gegrond is.

Verzoekende partij is momenteel ook zwanger en zal -zolang de zwangerschap goed verloopt binnen korte tijd bevallen. De bevalling zal in principe plaatsvinden in België.

Verzoekende partij heeft ook een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend en deze is nog steeds in behandeling.

Bovendien heeft verzoekende partij hier een nieuw leven met vrienden en een privé-leven opgebouwd. zij heeft een vertrouwensband opgebouwd met haar dokters (psychiater en psycholoog en gynaecoloog). Zij wordt nauwgezet medisch opgevolgd.

Door verzoekende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 3 EVRM (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en artikel 8 EVRM (bescherming van het recht op een gezinsleven, maar ook de eerbiediging van haar privéleven).

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd beoordelen vooraleer verzoekende partij uit te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen.

De politieke bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu de artikelen 3 en 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Dat het tweede middel gegrond is.

3.13. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.15. Met de algemene kritiek dat de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten *“te zorgen dat deze zaak en deze nieuwe gegevens terecht kwamen bij CGVS”* toont verzoekster geenszins een schending van voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur aan. Immers, het behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris te oordelen of de asielzoeker naar aanleiding van zijn tweede of volgende asielaanvraag *“nieuwe gegevens”* in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht en desgevallend, indien hij van oordeel is dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens heeft aangebracht in verhouding tot zijn vorige asielaanvraag, het dossier aan het Commissariaat-generaal over te maken. De gemachtigde van de staatssecretaris was *in casu*, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, er dan ook geenszins toe gehouden haar tweede asielaanvraag aan het Commissariaat-generaal over te maken, en kon in alle redelijkheid besluiten deze aanvraag niet in overweging te nemen, daar verzoekster, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen, *“geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*. De gemachtigde van de staatssecretaris kon in redelijkheid komen tot de door hem gedane vaststellingen en in het dossier zijn er geen gegevens voorhanden die hiermee onverenigbaar zijn.

3.16. Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende

behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing waardoor degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 17 februari 2009, nr. 4024 (c)). Tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij beperkt zich tot de algemene stelling dat uit het bevel dat haar werd gegeven om het grondgebied te verlaten, een mogelijke schending van die verdragsbepaling voortvloeit. Zij vermeldt haar zwangerschap en het feit dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, die zij ook als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), maar toont daarmee geenszins aan dat het verstrekken van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

3.17. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.18. De Raad stelt vast dat verzoekster met de blote beweringen uit haar verzoekschrift dat zij *"hier een nieuw leven met vrienden en een privé-leven (heeft) opgebouwd"* en *"een vertrouwensband (heeft) opgebouwd met haar dokters (psychiater, psycholoog en gynaecoloog)"* geenszins *in concreto* aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. De Raad van State heeft trouwens meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). De verzoekende partij maakt het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk, waardoor er uiteraard geen schending van dit verdragsartikel wordt aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN